

Takács Ernő,

a Magyar Geofizikusok Egyesületének alapító tagja

1927–2012

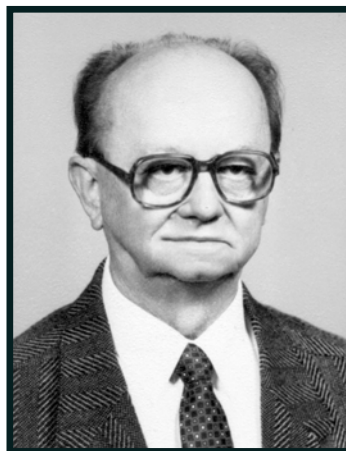
Nagy veszteség érte a geofizikus-társadalmat. Takács Ernő professzor gyógyíthatatlan betegség következtében 2012. január 12-én távozott el közülünk. Végző búcsút január 27-én a kelenföldi Szent Gellért Plébániatemplom urnatemetőjében vettünk Tőle. Utolsó útjára családja, barátai, munkatársai és tanítványai kísérték el. A Miskolci Egyetem kiváló professzorától a Miskolci Egyetem Tanácsa, a Műszaki Földtudományi Kar Tanácsa és a Geofizikai Tanszék nevében Dobróka Mihály rektorhelyettes, intézetigazgató egyetemi tanár búcsúzott el.

Takács Ernő 1927. február 1-jén Dorogon született. Középszkolai tanulmányait az esztergomi Szent Benedek-rendi Szent István Katolikus Főgimnáziumban végezte. A világháborús események miatt tanulmányait 1944 decemberében megszakadtak. A háború alatt München közelében amerikai hadifogságba került, ahonnan 1946 tavaszán szabadult. A budapesti Szent Imre Cisztercita-rendi Gimnáziumban magántanulónként fejezte be középszkolai tanulmányait, ahol kitüntetéssel érettségizett 1946 szeptemberében. Ekkorra az egyetemi felvételik lezárultak, így csak a következő év szeptemberében kezdhetette meg egyetemi tanulmányait Sopronban a József Nádor Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, ahol a később az újonnan szervezett bányakutató-mérnöki ágazat hallgatója lett. Választásában a matematika és fizika iránti érdeklődése és a Dorogi Szénbányák kerületi mérnökségén – ahol műszaki rajzolóként dolgozott – eltöltött egy év is meghatározó volt. Az egyetemen kiváló professzorai voltak, többek között Boleman Géza (fizika), Walek Károly (matematika), Simonyi Károly (elektrotechnika), Tárczy Hornoch Antal (geodézia), Szádeczky Kardoss Elemér és Vendel Miklós (geológia), Gyulai Zoltán (olajbányászat) és Kántás Károly (geofizika).

1952-ben bányakutató-mérnöki oklevelet szerzett, de már egyetemi hallgatóként tanársegédi kinevezést kapott az 1951-ben megalakult Geofizikai Tanszékre. A tananyagfejlesztés és gyakorlatok tartása mellett a legfontosabb feladata a tellurikus mérések hazai bevezetését célzó kutatásokban való részvétel volt Kántás Károly professzor irányítása mellett. 1953-ban adjunktusnak nevezték ki. A módszerfejlesztés és a Kópháza, Mihályi-Szany, Beled-Csapod környékén

megszerzett mérési–értelmezési tapasztalatok eredményeképpen az 1956 nyarán indult Kínai–Magyar Geofizikai Expedíciónak a két szeizmikus és Eötvös-inga csoport mellett egy tellurikus csoportja is lett, melynek vezetésére Takács

Ernő kapott megbízást. Még az expedíció előkészítése során, 1956 januárjában Kántás akadémikus szervezése révén került sor arra a Sopron–Peking közötti (Ádám–Takács-féle), többnapos, kuriózumnak számító szinkronmérésre, mely a tellurikus áramrendszer globális jellemzőinek megismeréséhez járult hozzá. A három évig tartó expedícióban a tellurikus csoport eredményeivel nagyban segítette az Ordoszfennsíkon és a mandzsúriai Sungliamedencében elvégzett geofizikai mérések komplex értelmezését és több szerkezet kimutatását. Meg kell említeni a magyar geofizikai expedíció szerepét, melyet Kína ma ismert legnagyobb olajmezőjének, a danqinginak a felfedezésében játszott, és amelyet a kínaiak hivatalosan is kiemelkedő fontosságúnak nyilvánítottak.

Takács Ernő
1927–2012

Az expedíciót követően 1959 szeptemberétől továbbra is adjunktusként dolgozott az időközben Sopronból Miskolcra költöztetett Geofizikai Tanszéken, mely élete végéig munkahelye lett. 1961 szeptemberétől önálló aspiráns volt. Az ötvenes évek végétől a Geofizika Tanszék az olajipar megbízásából ÉK-Magyarország tellurikus térképezését végezte 1962-ig. A lehetőséget kihasználva a tellurikus méréseket magnetotellurikával egészítette ki. Háromkomponenses, torziószálas mágneses variométert tervezett, és a tanszéken elkészített műszerrel először ÉK-Magyarországon (a Nyírségben és a Bükk-fennsíktól Biharnagybajomig) végzett magnetotellurikus méréseket. A „Magnetotellurikus műszer-módszerfejlesztési vizsgálatok és alkalmazásuk a geofizikai kutatásban” című kandidátusi értekezését 1965-ben védte meg. Az OKGT GKÜ megbízásából az alföldi területeket követően egészen 1970-ig végzett magnetotellurikus méréseket a Dunántúlon (Dunántúli-középhegység ÉNy-i előtere, Kisalföld, Somogy, Zala). A kutatásai során a földi elektromágneses tér és a földtani szerkezetek kölcsönhatásának több összefüggését is feltárta, melyeket a szénhidrogén-tárolás szempontjából perspektivikusnak vélt földtani szerkezetek kutatása során figyelembe kell venni. A mért MT szondázási görbék alapján megállapította, hogy a me-

dencealjzatban több helyen nagyobb vezetőképességű zóna található, melyek közül a legtöbb figyelmet a Bakony ÉNy-i előterében lévő kapott. A dunántúli vezetőképesség-anomália esetében tapasztalt MT tértorzulások vizsgálatára 1968-ban sikeres fizikai modellezést végzett a Liverpooi Egyetem Földtani Intézetében. A 70-es évektől az értelmezési kérdések egyre inkább előtérbe kerültek, és ennek érdekében 2D-s, valamint 3D-s MT algoritmus- és szoftverfejlesztések valósultak meg irányításával a Geofizikai Tanszéken.

Takács professzor nemcsak a természetes forrásterű elektromágneses módszerek hazai kutatóinak meghatározó egyénisége, hanem a radio-MT és a mesterséges áramterű frekvenciaszondázás (beleértve a távvezetékek elektromágneses terét felhasználó geofizikai eljárást is) hazai bevezetője is. Magyarországon ő fejlesztett elsőként hosszú- és középhullámú műsorszórási adók elektromágneses terét felhasználó, sekély behatolású geofizikai kutatásra alkalmas műszert. Sokoldalúságát bizonyítja, hogy Csókás professzorral együtt eljárást dolgozott ki elferdült fűrólyuk helyének bányatérsegből történő meghatározására, továbbá az izotermális remanens mágnesezettség felhasználásával új lyukszelvényezési eljárásra tettek javaslatot. Részletesen foglalkozott a hazai bauxitok mágnesezes tulajdonságaival, melyre ásványtani magyarázatot adott. Az 1960-as évek második felétől egyre nagyobb igény jelentkezett bányageofizikai mérésekre elsősorban a fejtés hatására bekövetkező geomechanikai változások (pl. Borsodi Szénbányák, Mecseki Ércbánya Vállalat), másrészt a széntelegek tektonikai zavarainak (Borsodi, Tatabányai, Oroszlányi, Dorogi és a Veszprémi Szénbányák) kimutatása céljából. Kidolgozta a föld alatti frekvenciaszondázás elméleti alapjait, e célra mérési rendszert és mérési metodikát fejlesztett ki, továbbá az értelmezés módszertanát is megalapozta. Ezzel kapcsolatos eredményeit „A föld alatti váltóáramú elektromos dipólus térerőssége sajátosságainak bányageofizikai célú vizsgálata” című akadémiai doktori értekezésében 1990-ben foglalta össze. Ezt követően a tápelektrodaként használt fűrólyuk acél bélésű csöve és a fűrásban elhelyezett elektromos dipólusforrás közvetlen környezetének vizsgálatára alkalmas numerikus modellezési eljárást és mérési módszert fejlesztett ki. Ilyen gerjesztések esetére a felszínen mérhető vertikális mágnesezes téreloszlásból a forrás környezetében lévő laterális vezetőképesség inhomogenitások meghatározására inverziós eljárást adott meg. További vizsgálatai a VLF vertikális anomáliák inverziós kiértékelésével és a mesterséges áramterű frekvenciaszondázás átmeneti zónájából nyerhető információk vizsgálatával voltak kapcsolatosak. Kidolgozta a távvezetékek alap- és felharmonikusokat tartalmazó EM terét földtani információszerezésre felhasználó geofizikai eljárás alapjait, a módszer alkalmazhatóságát numerikus modellezéssel és több terepi példán bizonyította.

Oktatási tevékenysége rendkívül sokrétű volt. Már Sopronban megkapta a geofizikai mechanika tárgyat előadásával és gyakorlataival, amely később (1955-ben) általános geofizika tantárgyává alakult. A kínai expedíció miatt egyetemi oktatói tevékenysége három évre megszakadt, azonban az expedíció tagjai a téli időszakban részben a kínaiaknak,

másrészt más egyetemekről érkezett hallgatóságnak tanfolyamokat tartottak. Kinából hazatérve idejét ismét az egyetemi oktatásnak és kutatásnak szentelte. Először geológus-mérnök-, majd bányamérnök-hallgatóknak is tartott két-, ill. egyféléves, a teljes vertikumot lefedő alkalmazott geofizikai előadást. A 70-es évek elején alakult ki a geofizikusmérnök-képzés új tanterve, melynek kialakításában elvülhetetlen szerepe volt. Az évtizedek során számos új tárgyat vezetett be az egyetemi oktatásban. Több tárgy (geofizikai adatfeldolgozás, geoelektromos és elektromágneses kutatómódszerek, Magyarország geofizikája, geofizikai értelmezés, geofizikai teleptan, bányászati geofizika) előadója volt, a geofizikusok, geológusok, és bányamérnökök generációit oktatta. Egyéniségéből adódóan előadásaiban és tíz jegyzetében kiemelt hangsúlyt fektetett az elmélet és gyakorlat kapcsolatára. Intenzív kutatómunkája mellett a szakmán belüli új fejlemények nyomán követése iránti igénye, lényegre való törekvése, folyamatos önképzése és kiváló idegen nyelv-ismerete eredményezte, hogy előadásai magas színvonalúak és nagyon jól felépítettek voltak. Egyetemi docensnek 1965-ben, utóbb egyetemi tanárnak 1973-ban nevezték ki.

A Bányamérnöki Kar közösségének bizalmát élvezve először dékánhelyettesnek választották meg (1971–1974), majd három cikluson át dékánnak (1974–77 és 1978–84). A Bányamérnöki Kar miskolci időszakában ő volt az egyedüli dékán, akinek a szakterülete a földtani kutatás volt. Ezt a 10 éves időszakot új ágazatok indítása, tananyagreformok, intenzív mérnöktovábbképzés, angol nyelvű önköltséges oktatás, nemzetközi kapcsolatok fejlődése jellemzi. 1984 és 1991 között a Geofizikai Tanszék vezetője volt. A hazai, szakmán belüli dinamikus fejlődés egyetemi oktatásban való megjelenése érdekében is a kutatóhelyekkel együttműködött, és több kiváló szakembert hívott meg oktatni. Érdekelte a hazai szakma véleménye a geofizikusmérnök-képzéssel kapcsolatban, ezért tanácskozásokat tartott az 5–10 éve végzett fiatal mérnökökkel. Fontosnak tartotta a külföldi szakemberek előadásainak megszervezését, ő maga is többször fordította az előadásokat idegen nyelvről magyarra. Professzorokat hívott meg a Lomonoszov, a Gubkin, a prágai Károly, az Oului és a Helsinki Egyetemről, továbbá a Freibergi Bányászati Akadémiáról is. A környezetmérnöki szak megindítása szempontjából fontos környezetvédelmi geofizikai oktatási tananyagfejlesztést elősegítő nemzetközi Tempus pályázatnak hazai koordinátora volt. A Miskolci Egyetem érdekében végzett munkájáért 1985-ben „Signum Aureum Universitatis” kitüntetésben részesült. 1991. december 31-én – saját kérésére – nyugállományba helyezték. 1996 óta a Miskolci Egyetem emeritus professzora volt. 1997-ben a Miskolci Egyetem „Doctor honoris causa” címét érdemelte ki.

Aktív szakmai-közéleti tevékenységet folytatott, a Magyar Geofizikusok Egyesülete Tudományos Bizottságának 1974–1999, míg a Magyar Geofizikusok Alapítvány Kuratóriumának 1990–1999 között volt tagja. A Tudományos Minősítő Bizottság, majd MTA Doktori Tanácsa Földtudományi Szakbizottságnak 1980–2000 között, valamint az

MTA Geofizikai Tudományos Bizottságának 1985-től tagja, 1993–1999 között elnöke volt. Az MTA Közgyűlésének doktori képviselője volt az 1994 és 2000 közötti időszakban.

Számos kitüntetéssel ismerték el oktatói-kutatói teljesítményét. Ezek közül kiemeljük a Kínai Barátság Érdemérmét (1959), a Munkaéremrend arany fokozatát (1984), Szent-Györgyi Albert Díjat (2002) és az Akadémiai Díjat (2008). Az Egyesületben 1980-ban választották tiszteleti tagnak, az Egyed László-emlékérmét 1988-ban, az Eötvös Loránd-emlékérmét 1998-ban kapta meg a Magyar Geofizikusok Egyesületétől.

Takács professzor személyében egy széles látókörű, lényeglátó, hatalmas munkabírási, sokoldalú tudós egyéniséget és egy igazságszerető, rendkívül korrekt vezetőt veszítettünk el. Olyan valakit, aki mindig megőrizte higgadt-ságát. Átgondolt véleményét, javaslatait mindig respektálták. Képességeihez, tudásához mérten szerény, ugyanakkor nagyvonalú és segítőkész volt. Többünket indított el a kutatói pályán. Családja mellett választott hivatása volt számára a legfontosabb. Életvitele, szakmaszeretete példa előttünk. Átadott tudása, szemlélete munkatársaiban, tanítványaiban, a geofizikus-mérnökök nemzedékeiben tovább él. Emlékét szívünkben megőrizzük.

Pethő Gábor

Szemerédy Pál,

a Magyar Geofizikusok Egyesületének alapító tagja

1927–2012

Tisztelt Gyászoló Család!
Kedves Búcsúzó Kollégák!

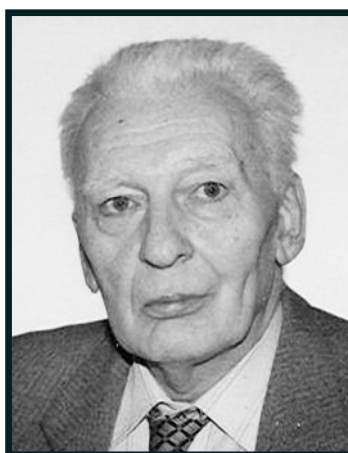
Munkatársunkat, barátunkat, dr. Szemerédy Pált búcsúztatjuk most, rá emlékezünk, a műszertervező fizikusra, a geofizikus kutatóra, a tanszéki közösség egyik legrégebbi összefogójára, a tanárra, az örök útkeresőre.

1927-ben született, az egyetemen 1952-ben végzett fizikusként, tehát jószerével a geofizikusok azon, mondhatni eötvösi nemzedékéhez tartozott, akik már akkor geofizikával foglalkoztak, amikor ilyen diplomát még nem is lehetett szerezni hazánkban. Egyed professzor úr hívta maga mellé az akkor még teljesen új tanszékre, ő mutatott irányt a fiatal kutatóknak, aki munkájával, szemléletével akkor és később is a fizikusi, az elektronikai, valamelyest a mérnöki gondolkodásmódot képviselte a munkatársi gárdában. Az első geofizikus évfolyamok fizika laborasszisztenseként indult pályája tanári része, majd a geofizikus laboratóriumi gyakorlatokat vezette, tanítványai máig emlékezhetnek a Múzeum körüli mérésekre a Sterneckingával, a rázópadokkal és más, sokszor már általa tervezett mérőeszközökkel. A geológushallgatók matematika- és fizikaoktatójaként szigorúsága legendás volt, ennek emlékét máig jó hangulatú geológus nóták őrzik.

Már Egyed professzor kutatóasszisztenseként is megmutatkozott, és egész pályáján végigkísérte az, hogy érdeklődése elsősorban a műszerek, az elektronikus eszközök tervezése, továbbfejlesztése, javítása felé mutatott. Az általa tervezett és épített protonprecessziós magnetométer első változata még csak laboratóriumban, obszervatóriumi körülmények között működött szekrényi méretével és elektroncsöveivel, de addig nem nyughatott, amíg meg nem alkotta e műszer tranzistoros, már terepi mérésre is alkalmas változatát. Talán élete végéig sajnálta – joggal –, hogy a számos érdeklődés ellenére ez az eszköz nem került gyártásba, de a Balaton első és máig egyetlen felmérése ezzel a műszerrel történt meg. Ezzel egyik megalapozója volt a tanszék immár több évtizedes Balaton-kutatásának is.

Egyed professzor javaslatára még a lemeztectonika általánosan elfogadottá válását megelőzően kezdett a földmágnesség egy másik területével, a paleomágnességgel foglalkozni. Ismét a műszerfejlesztés irányában indult el, előbb a kőzetek mágnesezettségét meghatározó berendezést, később pedig váltóáramú le-mágnesező eszközt tervezett és épített.

A hatvanas évek első harmadától érdeklődése és tevékenysége a felső légkör, az ionoszféra kutatása irányába fordult. Villám- (szferiks-) detektort, később whistler-detektort tervezett és épített – a régi kollégák máig emlékezhetnek a szűk Múzeum körüli folyosókon fel-felhangzó whistler-jelekre, amelyből tudhatták, hogy Pali kísérletei jól folynak. Kutatásai nyomán napjainkig működik tanszékünk Űrkutató csoportja, amely a legutóbbi időben ismét az általa annyira kedvelt felső-légkör-fizikai, hullámterjedési területen ér el egyre több, nemzetközileg is jegyzett eredményt. Bár utóbb foglalkozott mélyfúrással, nukleáris-mágneses karotáz-

Szemerédy Pál
1927–2012

szonda-tervezéssel is, a későbbi generációk, így a mi számunkra is az a tanár maradt, aki kezdetben a földmágnesség, később a Föld körüli térség fizikájának ismereteibe minket bevezetett, ez utóbbi tárgyat több évtizeden át, nyugdíjazásáig oktatva.

Tudományos eredménye, pályája mögött számunkra, a fiatalabb generáció számára csak fel-felsejlik kísérletező, néha kicsit vagány, a dzsesszenével is megpróbálkozó, néha a körülményekkel, nehézségekkel viaskodó bensője. Számunkra már csak sejthető volt a szerető család támogatása, amely körülvette őt a végsőkig, az utolsó percekig. Így állunk most ravatalánál, elvesztésén érzett szomorúságunkat pedig csak részben oldja annak tudata, hogy kollégái, tanítványai, pályatársai lehettünk, vele beszélgethettünk, alkothattunk. Büszkék lehetünk viszont arra, hogy minden kutatási, érdeklődési irányát ma is műveljük, művét továbbvisszük.

Pali bátyám, nyugodj békében!

Tímár Gábor

Trenka Sándorné,

a Magyar Geofizikusok Egyesületének alapító tagja

1928–2011

Fájdalommal tudatjuk, mindazokkal akik ismerték, szerették és tisztelték hogy Trenka Sándorné, született Bukovszky Magdolna Erzsébet, gyémántdiplomás matematika-fizika szakos tanár, geofizikus, életének 84. évében visszaadta lelkét Teremtőjének.

Trenka Sándorné 1928-ban Pécsen született, édesapja Bukovszky János, okleveles bányamérnök a Szászvári és Komlói Szénbányák bányaigazgatója, édesanyja Lumtzer Elza, tanítónő volt.

Iskoláit 1938-tól 1944-ig Kőszegen a Gyurác Ferenc Evangélikus Leánygimnáziumban, majd 1945-től 1946-ig Bonyhádon a Katolikus Gimnáziumban végezte, az utóbbiban érettségizett. 1946-ban beiratkozott a budapesti Pázmány Péter (későbbi Eötvös Loránd) Tudományegyetem Természettudományi Karának matematika-fizika szakára. Saját szakának tantárgyai mellett külön geofizikát is hallgatott illetve átjárt a Budapesti Műszaki Egyetem egyes matematika-, illetve fizika-kursusaira is. 1950-ben szerzett matematika-fizika szakos gimnáziumi tanári oklevelet.

Végzése után a Statisztikai Hivatalnál kezdett dolgozni, majd 1951-től nyugalomba vonulásáig, 1983-ig, az Eötvös Loránd Geofizikai Intézet munkatársa volt. Az első években mint geofizikus a Gravitációs Osztály terepi kutatásaiban vett részt, dolgozott az ország szinte minden területén. Ahhoz a generációhoz tartozott, akik még Eötvös-ingával is mértek.

Később programozómatematikusként tevékenykedett, a számítógépeknek a geofizikában történő megjelenése után az elsők között. Eredményeiről többször tartott magas szintű szakmai előadásokat a Magyar Geofizikusok Egyesületében.

Anyanyelvi szinten beszélt, írt, olvasott németül, de tudott oroszul és olaszul is. Így sokszor képviselte a Geofizikai Intézetet külföldön, elsősorban Lipcsében és Moszkvában.

Szerette szakmáját, szerette a Geofizikai Intézetet és egész életében élvezettel végezte munkáját.

1954-ben kötött házasságot Trenka Sándor okleveles erdőmérnökkel, a MÉLY-ÉPTERV geodéziai osztályvezetőjével. Házasságukból két gyermekük született. Családját nagy szeretettel irányította, tartotta össze.

Kollégáinak mindig vidám, megbízható munkatársa, barátja volt. Bár nehéz időkben élt, mindig jó kedvű volt, mert tudta, mi a szívöröm.

Trenka Sándorné
1928–2011

„Mi az, mi embert boldoggá tehet?
Kincs? Hír? Gyönyör? Legyen bár mind öröm,
A telhetetlen elmerülhet benne,
S nem fogja tudni, hogy van szívöröm.”

(Vörösmarthy Mihály)

A Szerkesztőség
dr. Trenka Magdolna segítségével

Dankházi László,

a Magyar Geofizikusok Egyesületének alapító tagja

1920 – 2011

Dankházi László hosszú éveken át szolgálta a magyar geofizikát az ELGI-ben. Végzettségének megfelelően a mechanikai munkák területén érezte otthon magát. Itt mind a tervezés, mind a kivitelezés magával ragadta, és precíz, megbízható, kiváló munkát végzett.

Elsősorban műszerdobozokat, mechanikai részegységeket szerkesztett és készített el igényesen. A Homonna utcai Finommechanikai Műhelyben Herbály Imre volt a mestere, de már akkor is látszott sokoldalúsága a mechanika területén. Itt főleg mélyfűrési geofizikai és szeizmikus munkákban vett részt. Szorgalmas, nyugodt elkötelezetten igényes technikus volt saját magával szemben. Dolgozott a Szabó József utcában is, ahonnan rendszeresen járt le a Tiha-

Dankházi László
1920 – 2011

nyi Observatóriumba műszerkarbantartásra. Munkáját ott is meglelégedéssel nyugtázták.

A 70-es évek elején a börsönyi geoelektromos kutatásban észlelőként vett részt. Látva a terepi kutatás nehézségeit, szeretett volna könnyíteni annak egyes fázisain. Ezért több kábelcsörlő megoldást dolgozott ki, amellyel egyszerűsítette a terepi munkákat beleértve a motorizált változatot is.

Munkájában elmélyült, rendszeresen könyvtárba járó, önmagát képző, szerény, szimpatikus kolléga volt.

Kedves Laci, nyugodj békében!

A Szerkesztőség

Szili György

1944 – 2011

Dr. Szili György 2011. december 20-án hunyt el 67 éves korában.

1944. január 5-én született Budapesten. Általános és középiskoláit Budapesten végezte.

1962-ben felvételt nyert a moszkvai, Gubkinról elnevezett Kőolaj- és Földgázvegyipari Egyetem geológiai karára, a Kőolaj- és Földgáztelepek földtana és kutatása szakra. Az esedékes nyári gyakorlatokat a Szovjetunió egy-egy kőolajföldtani szempontból érdekes vidéken töltötte (Gazli, Kubány-vidék, Orenburgi terület stb.).

1967-ben védte meg diplomamunkáját jeles eredménnyel, az öt év tanulmányi átlaga alapján, bányamérnök-geológus szakképzéssel kitüntetéses oklevelet kapott.

1968-ban az OKGT Nagyalföldi Kutató- és Feltáró Üzem Szegedi Üzemegységében kezdett el dolgozni. A fűróberendezések operatív irányítása, a földtani értelmezés (lyuk-geofizikai szelvények korrelációja, szintvonalas rétegtérképek és rétegvastagság-térképek szerkesztése, a fűrások geoműszaki tervének összeállítása, havi értékelő jelentés összeállítása) volt a munkája.

1972-ben helyezték át az OKGT központjába, a Kutatási Főosztály Értelmezési Osztályára. Itt tanulmányozhatta a felszíni geofizikai (szeizmikus, gravitációs, mágneses, geoelektromos) adatok felhasználásának módjait: a kimutatott szerkezeteken telepítendő kutatófűrások elhelyezésének és a továbbfejlesztő kutató- (felderítő, lehatároló, részletező) fűrások telepítésének elveit.

Megismerkedett a készletek ismeretesség szerinti kategorizálásának alapelveivel és a készletszámítás módszereivel. Ezenkívül feladata volt aktuális földtani tájékoztató anyagok összeállítása, kutatási zárójelentések készítése, készletszámítások ellenőrzés.

1977-ben áthelyezést nyert előbb a Magyar Állami Földtani Intézet keretében működő Külföldi Földtani Kutatásokat Előkészítő Csoporthoz. Itt feladata volt a fejlődő országok kőolajföldtani adatainak gyűjtése, rendszerezése, tájékoztatók összeállítása. Majd még 1977-ben kinevezték a Központi Földtani Hivatal keretében működő Országos Ásványvagyon Bizottság kőolajos főelőadójának, és ellátta a Külföldi Földtani Kutatások koordinálásával foglalkozó Tárcaközi Bizottság titkárának funkcióját is.

1986 és 1989 között a KFH elnökének tanácsadó szerveként létrehozták az Ásványvagyon Gazdálkodási és Védelmi Tanácsot, amelynek a titkári teendőit látta el.

A fentebbiekben bemutatott feladatok és munkahelyi beosztások következtében 1968 és 1989 között számos alkalommal részt vett a KGST Földtani, Kőolaj- és Gázipari Állandó Bizottságainak szakértői szintű rendezvényein, Magyarországon, a Szovjetunióban és –Albánia kivételével – az európai volt szocialista országokban. Hivatalos delegációk tagjaként járt Kubában, Indiában, Burmában, Vietnamban és Laoszban.

Az 1989–90-es években lezajlott társadalmi változások során a gazdasági átrendeződés folyamán 1991–93-ban részt vett az új bányatörvény és a megújítandó földtudományi intézményrendszer megalapozásában, valamint a szükséges új jogszabályok tervezeteinek kidolgozásában és egyeztetésében, majd a bányászatról szóló, 1993. évi XLVIII. törvény alapján létrehozott Magyar Geológiai Szolgálat kőolajipari és a geotermikus energiáért felelős szakági főgeológusként dolgozott 1993 és 1995 között.

1995-ben iparági felkérésre visszatért a kőolajiparba, és a MOL nemzetközi kutatásaiban hasznosította alapos szaktudását és széles körű nyelvismeretét, mely tevékenységéből 2005-ben nyugdíjba ment. Nyugdíjasként még kapott szakmai felkérést.

1988-ban megvédte a doktori értekezését kőolajföldtanból „A hazai kőolaj- és földgázkészletek meghatározásának megbízhatósági vizsgálata” címmel a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Földtani-Teleptani Tanszékén, Dr. Somfai Attila professzornál. Munkássága során publikált önállóan és társszerzőkkel.

Orosz, angol, német, francia nyelvismerettel rendelkezett, ennek köszönhetően igen tájékozott volt a nemzetközi szakirodalomban, és elismerést vívott ki a magas színvonalú fordítói gyakorlatával.

A szakmai munkájában használta a nyelvismereteit kiküldetések, tárgyalások során, valamint a külföldi partnerekkel való kapcsolattartásban, és időnként tolmácsolt is.

1970-ben a tiszai nagy árvíz során részt vett a védekezésben, és ezért megkapta az „Árvízvédelemért” emlékérmét.

1982-ben megkapta a Bányász Szolgálati Érdemrend bronz

Dr. Szili György
1944 – 2011

fokozatát. 1984-ben a munkájáért KFH elnöki dicséretben részesült.

A szakmai életútjának rövid ismertetése érzékelteti, hogy a kőolaj- és földgáz-iparág, és a tudomány iránt elkötelezett volt. A munkája a fűrótoronynál kezdődött, és az operatív értelmezésen, a tröszti központi szintű szakmai feladatokon, a legfelső szintű földtani államigazgatási munkán (KFH) keresztül átvált a MOL külföldi kutatásaiig.

A szakmai igényessége révén fáradságot nem ismerve dolgozott, tanult, sokat vállalt, mindig igyekezett a maximumot kihozni magából. Idegen nyelvismerete nélkülözhetetlen volt bizonyos feladatkörök ellátásához.

A kutatási eredmények magas szintű szintézisét tartalmazó munkák, a jelentések, határozatok, összefoglalók stb. tükrözik a több évtizedes szorgalmas, lelkiismeretes, korrekt, magas színvonalú szakmai tevékenységét, amely példamutató értékű lehet.

Segítőkész, közvetlen, barátkozó természetű volt, és kedvelte a humort.

A majdnem 15 hónapon át tartó betegségét a gyógyulás reményében méltósággal tűrte, együttműködő volt, nagyon élni akart még.

Pálfi András búcsúztatója alapján a Szerkesztőség

Rendezvénynaptár

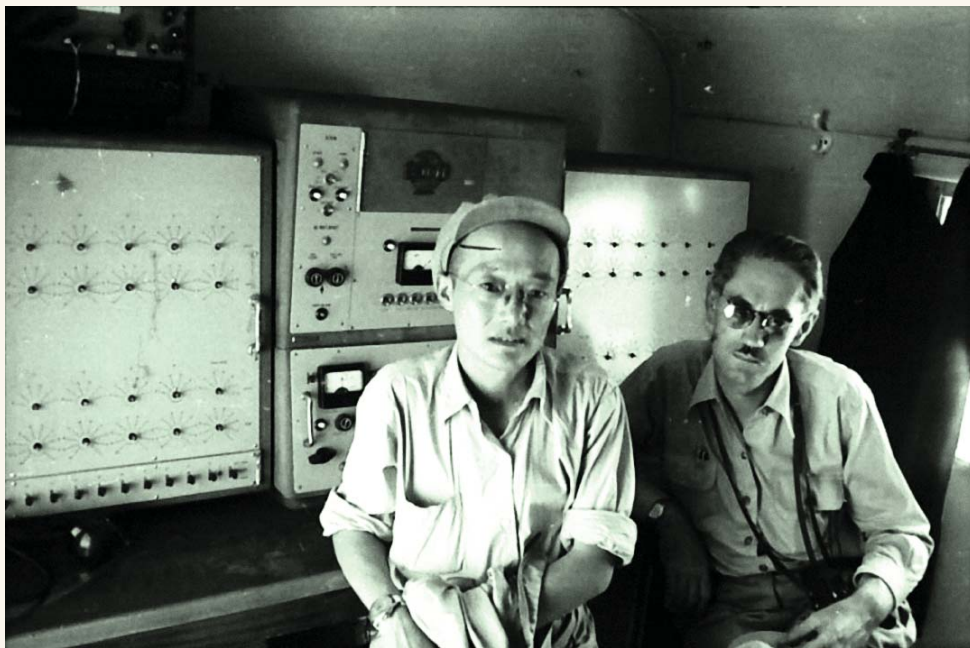
2012. április		
2012. ápr. 18. 15 óra	Új utak 2012 – harmadik előadózás MFGI/MBFH konferenciaterem	MFGI/MBFH Budapest
2012. ápr. 22–27.	EGU 2012 – az European Geosciences Union közgyűlése (http://meetings.copernicus.org/egu2012)	Bécs, Ausztria
2012. ápr. 27.	A Magyar Geofizikusok Egyesületének rendes évi közgyűlése MFGI/MBFH konferenciaterem	MFGI/MBFH Budapest
2012. május		
2012. máj. 14–17.	11. Geoinformatica nemzetközi konferencia (http://www.eage.org)	Kiev, Ukrajna
2012. máj. 16. 15 óra	Új utak 2012 – negyedik előadózás MFGI/MBFH konferenciaterem	MFGI/MBFH Budapest
2012. máj. 17.	SEG Distinguished Lecture Tour – <i>Doug Oldenburg</i> : Imaging the Earth's near surface (http://www.seg.org/education/lectures-courses/distinguished-lecturers/fall2011/biography) MFGI/MBFH konferenciaterem (előzetes adatok)	MFGI/MBFH Budapest
2012. máj. 19.	Nemzetközi földtudományi konferencia	Savaria Egyetemi Központ, Szombathely
2012. máj. 23–25.	XV. Geomatematikai Ankét (http://kongres.geologija.hr)	Opatija, Horvátország
2012. máj. 25.	A Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Karának jubileumi ünnepe	Miskolc, Egyetemváros
2012. június		
2012. jún. 4–7.	EAGE Copenhagen 2012 (http://www.eage.org)	Koppenhága, Dánia
2012. augusztus		
2012. aug. 20–25.	Hungeo 2012 – a magyar földtudományi szakemberek 11. világtalálkozója (http://www.foldtan.hu)	Eszterházy Károly Tanárképző Főiskola, Eger
2012. szeptember		
2012. szept. 3–5.	Near Surface Geoscience 2012 (http://www.eage.org)	Párizs, Franciaország
2012. szept. 17–19.	Istanbul 2012 – Nemzetközi geofizikai konferencia és szénhidrogén-kiállítás (http://www.igcistanbul.com)	Isztambul, Törökország
2012. szept. 27–28.	Az Egyesület 33. Vándorgyűlése	Miskolc, Egyetemváros

További részletek, referenciák a honlapról (<http://www.mageof.hu>) érhetők el.

Kakas Kristóf

Kína 1956–1961

MAGYAR GEOFIZIKUSOK EGYESÜLETE

1145 Budapest, Columbus u. 17–23.; Tel./Fax: (1) 201-9815

E-mail: geophysic@mtesz.hu; Honlap: www.mageof.hu